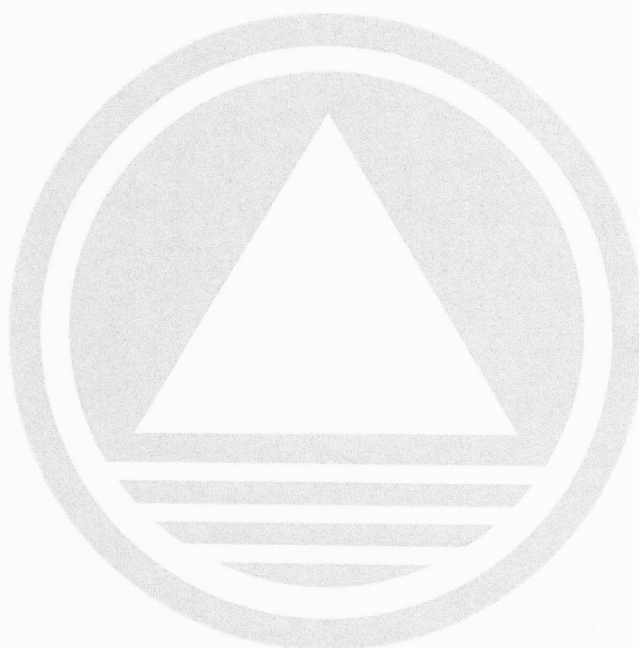

IFRS 17: TGIA Study Paper for Industry Practice

Topic 13: การเลือกใช้นโยบายการบัญชี

(Accounting Policy Choices)

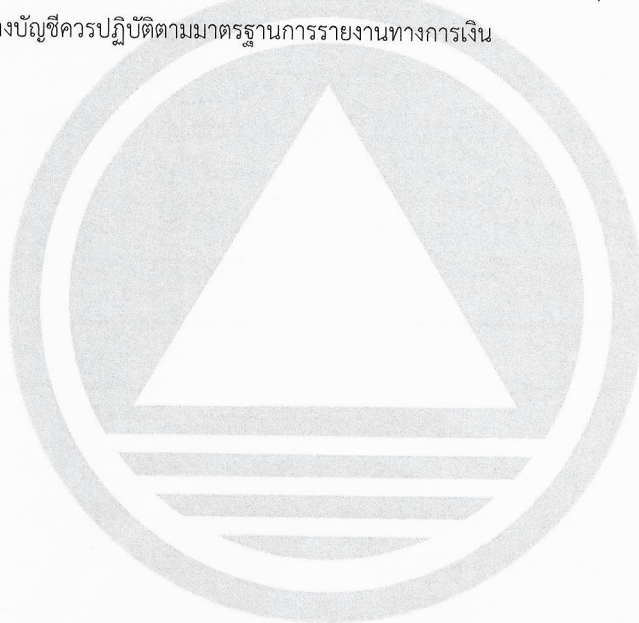

Disclaimer

เอกสารชุดนี้คือแนวทางปฏิบัติในการปรับใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัย และไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศเป็นแนวคิดที่อ้างอิงจากหลักการ ดังนั้นคู่มือนี้จึงมีจุดประสงค์เพื่อที่จะยกตัวอย่างเกี่ยวกับวิธีการใช้มาตรฐานโดยคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (The International Accounting Standards Board: IASB)

ในกรณีที่มิมีข้อขัดแย้งหรือมีความไม่สอดคล้องกันระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินและแนวทางปฏิบัติ ผู้ใช้ควรให้ความสำคัญกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินเป็นหลัก และแนวปฏิบัติทางบัญชีควรเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ในทำนองเดียวกัน หากการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินส่งผลให้เกิดข้อสรุปที่ขัดแย้งจากตัวอย่างที่ให้ไว้ในแนวทางปฏิบัติ แนวปฏิบัติทางบัญชีควรปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8 (IAS 8)

มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการเลือกใช้และการปฏิบัติตามนโยบายการบัญชี รวมถึงการใช้ดุลยพินิจในการพัฒนา และการปฏิบัติตามนโยบายการบัญชี

ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8 ย่อหน้าที่ 7 กำหนดว่านโยบายการบัญชีที่เกี่ยวข้องถูกนำมาปฏิบัติเมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินถือปฏิบัติเป็นการเฉพาะกับรายการ และเหตุการณ์อื่นหรือสถานการณ์ การเลือกใช้นโยบายการบัญชีไม่ได้ถูกกำหนดเป็นการเฉพาะในมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8 อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้นโยบายการบัญชีโดยทั่วไปแล้วหมายถึงสถานการณ์ผู้จัดทำงบการเงินมีทางเลือกในการเลือกใช้นโยบายการบัญชีต่าง ๆ

ในกรณีที่ไม่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินโดยเฉพาะสำหรับรายการ เหตุการณ์อื่น หรือสถานการณ์ ผู้จัดทำงบการเงินจะต้องใช้ดุลยพินิจในการพัฒนา และการเลือกใช้นโยบายการบัญชีที่ส่งผลให้ข้อมูลในงบการเงินมีความเกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 ย่อหน้าที่ 10 - 12

การทำความเข้าใจเหตุผลที่สนับสนุนทางเลือกนโยบายการบัญชีต่าง ๆ และผลกระทบทางการเงินจะทำให้ผู้จัดทำงบการเงินสามารถอธิบายผลกระทบทางการเงินต่าง ๆ กับผู้มีส่วนได้เสีย และหน่วยงานกำกับดูแลที่เกี่ยวข้อง ทางเลือกนโยบายการบัญชีที่กล่าวมาข้างต้นถูกนำมาใช้ในการวางแผนเกี่ยวกับการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง (Transition) ไปใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 รวมถึงการลดความไม่สอดคล้องกันทางบัญชีกับรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง (Risk Based Capital Report) ในประเทศไทย

1. การอภิปรายเพิ่มเติม

1.1 นโยบายการบัญชี

ผู้จัดทำงบการเงินจะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับมุมมองสำหรับสัญญาประกันภัยและสัญญาประกันภัยต่อ หัวข้อนี้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 หัวข้อ ทางเลือกนโยบายการบัญชี และความสมเหตุสมผล ผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางการเงินตามการเลือกนโยบายการบัญชีควรถูกดำเนินการโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง

ข้อที่	การเลือกนโยบายการบัญชี	หัวข้อ
1	การใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (Premium Allocation Approach: PAA) – กิจกรรมจะใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยกับกลุ่มของสัญญาที่เข้าเงื่อนไขหรือไม่	การวัดมูลค่า
2	การรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย (Insurance Acquisition Cash Flow: IACF) ภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย – กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยถูกทยอยรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายตลอดช่วงระยะเวลา หรือถูกรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันทีเมื่อมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น	การรับรู้รายการ
3	การคิดลดของหนี้สินตามสัญญาประกันภัยภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย – กิจกรรมไม่ได้ถูกกำหนดให้ใช้การคิดลดหากสัญญาประกันภัยเข้าเงื่อนไขบางประการ	การวัดมูลค่า
4	ระดับการรวมกลุ่มของสัญญา – การตัดสินใจและกลยุทธ์เกี่ยวกับพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัย กลุ่มประชากรตามรุ่น (Cohort) และกลุ่มความสามารถในการทำกำไร (Profitability Buckets) เพื่อให้ได้มาซึ่งการตัดสินใจตามเกณฑ์ความต่อเนื่อง	การรับรู้รายการ
5	การแบ่งแยกค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (Risk Adjustment for Non-Financial Risk: RA) – กิจกรรมสามารถแสดงการเปลี่ยนแปลงค่าปรับปรุงความเสี่ยงในผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย (Insurance Service Results) หรือแยกแสดงระหว่างผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย (Insurance Finance Income or Expenses)	การแสดงรายการ
6	การแสดงรายการสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ – กิจกรรมสามารถแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เป็นจำนวนเงินสด หรือแยกแสดงระหว่างรายได้กับค่าใช้จ่าย	การแสดงรายการ
7	การแสดงรายการรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย – กิจกรรมสามารถแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยไว้ในงบกำไรขาดทุน หรือแยกแสดงระหว่างงบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ	การแสดงรายการ

ข้อที่	การเลือกนโยบายการบัญชี	หัวข้อ
8	วิธีการปฏิบัติของประมาณการทางบัญชีสำหรับการเงินระหว่างกาล – กิจการมีทางเลือกระหว่างการวัดมูลค่าแบบรายรอบระยะเวลา (Period-to-Period) หรือการวัดมูลค่าแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date: YTD) ในกรณีที่กิจการนำมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล มาถือปฏิบัติ	การรับรู้รายการ การวัดมูลค่า และการแสดงรายการ
9	วิธีการปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลง – กิจการมีทางเลือกระหว่างวิธีปรับย้อนหลังแบบดัดแปลง (Modified Retrospective Approach: MRA) และวิธีมูลค่ายุติธรรม (Fair Value Approach: FVA) ในกรณีที่กิจการไม่สามารถใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลัง (Fully Retrospective Approach: FRA)	การรับรู้รายการ การวัดมูลค่า และการแสดงรายการ
10	การผ่อนปรนสำหรับการถือปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลง – กิจการสามารถใช้การผ่อนปรนสำหรับการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงสำหรับสัญญาประกันภัยที่ได้มาในช่วงการชำระค่าสินไหมทดแทน หากกิจการใช้วิธีมูลค่ายุติธรรม (FVA)	การวัดมูลค่า และการแสดงรายการ

ตัวอย่างนโยบายการบัญชี

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
1.) การใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (Premium Allocation Approach: PAA)	การใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยเป็นทางเลือกนโยบายการบัญชี สำหรับกลุ่มของสัญญาแต่ละกลุ่มที่สามารถใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยได้ กิจการสามารถเลือกได้ว่าจะใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยแทนการใช้วิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (General Measurement Model: GMM) หรือไม่ ซึ่งสามารถใช้กับทั้งกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ออกและกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้	วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยเป็นแบบจำลองที่เรียบง่ายเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป อีกทั้งยังให้การประมาณการที่สมเหตุสมผลตามข้อกำหนดทั่วไปในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ในกรณีที่กลุ่มของสัญญาเป็นไปตามข้อกำหนดคุณสมบัติในการใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย มีข้อกำหนดมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ 53 และ 54 ให้กิจการควรจัดทำรายงานการประเมินสัญญาประกันภัยที่เป็นไปตามเงื่อนไขในการใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยก่อนสิ้นปีถัดไปของการวิเคราะห์เต็มรูปแบบตามกลุ่มของสัญญา ผู้จัดทำงบการเงินอาจใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยกับสัญญาประกันภัย และสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ทั้งหมด หากผลต่างจากการวัดมูลค่าไม่เกินความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานที่ได้กำหนดไว้

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
2.) การรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย (IACF) ภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย	กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยถูกทยอยรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายตลอดช่วงระยะเวลา (การปันส่วนให้กับกลุ่มของสัญญา) อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เลือกใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย ผู้จัดการทางการเงินมีทางเลือกนโยบายการบัญชีดังต่อไปนี้ระหว่าง: ก. เลือกที่จะทยอยรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยเป็นค่าใช้จ่ายตลอดช่วงระยะเวลา หรือ ข. รับรู้กระแสเงินสดดังกล่าวเป็นค่าใช้จ่ายทันที เมื่อมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ผู้จัดการทางการเงินอาจเลือกที่จะรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยเป็นค่าใช้จ่ายทันทีในงบกำไรขาดทุน หากระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละสัญญาประกันภัย ณ วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรกนั้นน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี เนื่องจากทางเลือกนโยบายการบัญชีตามที่กล่าวไว้ข้างต้น อาจไม่จำเป็นต้องนำมาปฏิบัติใช้กับทุกกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่วัดมูลค่าด้วยวิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย และผู้จัดการทางการเงินสามารถเก็บสิทธิในการทยอยรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยในปีต่อ ๆ ไปได้	เหตุผลสำหรับการเลือกนโยบายการบัญชีนี้ เช่น การรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยเป็นค่าใช้จ่ายทันที คือการทำให้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยสอดคล้องกับข้อกำหนดตามรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง (Risk Based Capital Report) ในปัจจุบัน การเลือกนโยบายการบัญชีสำหรับวิธีการรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยส่งผลกระทบต่อช่วงเวลาที่ยอดกระแสเงินสดดังกล่าวถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ไม่ว่ากิจการเลือกที่จะรับรู้กระแสเงินสดดังกล่าวทันที หรือทยอยรับรู้ตลอดอายุสัญญา สำหรับสัญญาประกันภัย หรือกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่มีระยะเวลาคู่ครองหนึ่งปีหรือน้อยกว่านั้นจะมีผลกระทบเพียงเล็กน้อย นอกจากนี้ การรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยเป็นค่าใช้จ่ายทันทีเมื่อเกิดขึ้นสามารถดำเนินการได้ง่ายกว่าการทยอยรับรู้

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
3.) การคิดลดหนี้สินตามสัญญาประกันภัยที่ถูกวัดมูลค่าภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)	ภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย สำหรับสัญญาประกันภัยในกลุ่มของสัญญาที่มีองค์ประกอบเกี่ยวกับการจัดหาเงินที่มีนัยสำคัญ ผู้จัดทำงบการเงินจะต้องปรับมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (Liability Remaining Coverage: LRC) เพื่อให้สะท้อนถึงมูลค่าเงินตามเวลา และผลกระทบของความเสี่ยงทางการเงิน โดยใช้สูตรคิดลดที่กิจการกำหนดไว้สำหรับการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก (Initial Recognition) หนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น (Liability for Incurred Claims: LIC) จะถูกวัดมูลค่าจากกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (Fulfilment Cash Flow: FCF) ที่เกี่ยวข้องกับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม หากคาดว่าจะมีการจ่ายหรือได้รับกระแสเงินสดในอนาคตภายในหนึ่งปีหรือน้อยกว่านั้นจากวันที่เกิดค่าสินไหมทดแทน กิจการสามารถเลือกได้ว่าจะทำการปรับกระแสเงินสดในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับมูลค่าของเงินตามเวลาและผลกระทบของความเสี่ยงทางการเงินหรือไม่ อย่างไรก็ตาม กิจการต้องคิดลดกระแสเงินสดในอนาคตที่คาดว่าจะถูกจ่าย หากกระแสเงินสดที่คาดว่าจะเกิดขึ้นดังกล่าวมีระยะเวลามากกว่า 1 ปี หากมีการคิดลดหนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น จะส่งผลให้มีการคิดลดหนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่เช่นกัน	หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะคิดลดหนี้สินตามสัญญาประกันภัย ผลกระทบจากทั้งมูลค่าเงินตามเวลาและความเสี่ยงทางการเงินจะแสดงเป็นรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย (Insurance Finance Income or Expenses) ในงบแสดงผลการดำเนินงาน ดังนั้นเรื่องดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อกำไรในช่วงเวลาต่าง ๆ ตลอดอายุของกรมธรรม์ประกันภัย แต่หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะไม่ทำการคิดลดหนี้สินตามสัญญาประกันภัย จะส่งผลให้ไม่มีรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย เหตุผลสำหรับการเลือกนโยบายการบัญชีนี้คือ เพื่อให้กิจการใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยได้อย่างไม่ซับซ้อน และยังคงสอดคล้องกับรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง (Risk Based Capital Report)

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
4.) ระดับการรวมกลุ่มของสัญญา <u>ระดับพอร์ตโฟลิโอ</u> <u>สัญญา</u>ที่มีความเสี่ยงคล้ายคลึงกันและได้รับการจัดการร่วมกันจำเป็นต้องถูกจัดให้อยู่ในพอร์ตโฟลิโอเดียวกันตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17	<u>พอร์ตโฟลิโอ</u> กำหนดพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัยให้สอดคล้องกับการจัดประเภทของสัญญาที่มีความเสี่ยงคล้ายคลึงกันตามรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง (Risk Based Capital Report)	<u>พอร์ตโฟลิโอ</u> การจัดประเภทของสัญญาตามรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยงเป็นไปตามข้อกำหนดของหน่วยงานกำกับดูแลสำหรับผู้จัดทำงบการเงินที่ได้จัดประเภทของสัญญาประกันภัยตามรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยงมาตั้งแต่เริ่มคาดว่าจะยังคงมีการจัดประเภทของสัญญาดังกล่าวไว้แต่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (OIC) จะกำหนดให้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดประเภทของสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม หากไม่ใช่ความเสี่ยงที่คล้ายคลึงกันภายในประเภทของสัญญาประกันภัยตามรายงานการดำรงกองทุนตามความเสี่ยง อาจส่งผลให้มีการจัดประเภทสัญญาเพิ่มเติม กิจการบางแห่งอาจแยกพอร์ตโฟลิโอระหว่างความเสี่ยงระยะยาวและความเสี่ยงระยะสั้นออกจากกัน

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
ระดับประชากรตามรุ่น (Cohorts) เนื่องจากกิจการไม่สามารถรวมสัญญาที่วันที่ออกสัญญาห่างกันเกิน 1 ปีไว้ในกลุ่มเดียวกัน ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ 22 จึงควรมีการแบ่งกลุ่มเพิ่มเติมตามวันที่ออกกรมธรรม์ประกันภัยอ้างอิง หรือวันที่กรมธรรม์เริ่มคุ้มครองตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ 28	กลุ่มประชากรตามรุ่น ผู้จัดทำงบการเงินสามารถเลือกที่จะจัดกลุ่มกรมธรรม์ไว้ในกลุ่มเดียวกันตามปีที่ออกกรมธรรม์หรือตามปีที่มีการรับประกันภัย สำหรับสัญญาประกันภัยทั้งหมดที่กิจการเป็นผู้ออกสัญญา เนื่องจากการพิจารณาขอบเขตของสัญญา กลุ่มประชากรตามรุ่นรายปีในอนาคต และกรมธรรม์ที่ยังไม่ได้รับอนุมัติจะถูกรับรู้หากเป็นกลุ่มสัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Group) สำหรับสัญญาประกันวินาศภัยทั้งหมดที่กิจการเป็นผู้ออกสัญญา ยกเว้น สัญญาประกันภัยทางทะเลแบบเปิด (Marine Cargo Open Cover) กลุ่มประชากรตามรุ่นจะถูกกำหนดตามวันที่กรมธรรม์ประกันภัยมีผลบังคับ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดกลุ่มตามปี การรับประกันภัย (Underwriting Year) ที่ถูกใช้ในการจัดทำรายงานสำหรับฝ่ายบริหาร สำหรับสัญญาประกันภัยทางทะเลแบบเปิด กลุ่มประชากรตามรุ่นจะถูกกำหนดตามวันที่ครบกำหนดชำระเบี้ยประกันภัยของแต่ละค่าเฉลี่ยของผู้ถือกรมธรรม์ เนื่องจากมีรายการธุรกรรมจำนวนมากหากยังคงมีการปฏิบัติตามอุตสาหกรรม การรับรู้เบี้ยประกันภัยและเบี้ยประกันภัยต่อที่ยังไม่ได้รับอนุมัติ (Pipeline Premiums) จะถูกพิจารณาตามขอบเขตของสัญญา (Contract Boundary) นั้น ๆ	กลุ่มประชากรตามรุ่น เหตุผลคือเพื่อให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติที่สอดคล้องกันภายในอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยของประเทศไทย ตัวอย่างที่ 1: เกิดกระแสเงินสดก่อนวันที่เริ่มคุ้มครอง: วันที่ออกกรมธรรม์: 23 ธันวาคม 25x1 วันที่กรมธรรม์เริ่มคุ้มครอง: 20 กุมภาพันธ์ 25x2 สมมติว่ากิจการกำหนดกลุ่มประชากรตามรุ่นเป็นแบบรายปีเท่านั้น ดังนั้นกรมธรรม์นี้และชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่ให้ความคุ้มครองตามสัดส่วนที่เกี่ยวข้องจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มประชากรตามรุ่นของปี 25x2 ตัวอย่างที่ 2: กรณีที่กิจการออกกรมธรรม์หลังวันที่กรมธรรม์เริ่มคุ้มครอง: วันที่ออกกรมธรรม์: 23 มกราคม 25x2 วันที่กรมธรรม์เริ่มคุ้มครอง: 20 กันยายน 25x1 สมมติว่ากิจการกำหนดกลุ่มประชากรตามรุ่นเป็นแบบรายปีเท่านั้น ดังนั้นกรมธรรม์นี้และชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่ให้ความคุ้มครองตามสัดส่วนที่เกี่ยวข้องจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มประชากรตามรุ่นของปี 25x1 ตัวอย่างที่ 3: สัญญาประกันภัยทางทะเลแบบเปิด วันที่ออกกรมธรรม์: 23 มกราคม 25x1 วันที่กรมธรรม์เริ่มคุ้มครอง: ไม่เกี่ยวข้อง วันที่มีการจัดทำค่าเฉลี่ยของผู้เอาประกันภัย: 21 กุมภาพันธ์ 25x3 สมมติว่ากิจการกำหนดกลุ่มประชากรตามรุ่นเป็นแบบรายปีเท่านั้น ดังนั้นกรมธรรม์นี้และชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่ให้ความคุ้มครองตามสัดส่วนที่เกี่ยวข้องจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มประชากรตามรุ่นของปี 25x3

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
<u>ระดับกลุ่มของสัญญา</u> (Groups) พอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัยควรมีการแบ่งตามระดับความสามารถในการทำกำไรที่ได้ถูกประเมิน ณ วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ (1) สัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Contract) (2) กลุ่มสัญญาที่ไม่มีความเป็นไปได้อย่างมีนัยสำคัญที่จะกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระ (สัญญาที่สามารถทำกำไรได้) (3) สัญญาอื่น ๆ	<u>กลุ่มของสัญญา</u> ชุดของสัญญาจะได้รับการวิเคราะห์แยกตามประเภทย่อย (Sub-Class) ตามผู้พิจารณาความเสี่ยงประกันภัย และจะมีการทดสอบสัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Contract Test) ในกลุ่มของสัญญา ผู้จัดทำงบการเงินอาจอ้างอิงถึงผลลัพธ์ของการประเมินคุณสมบัติในการใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย ตามวิธีการวัดมูลค่าต่อไปนี้อย่างเหมาะสม 1. เกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดสัญญาที่สร้างภาระ และ 2. การเลือกสถานการณ์วิกฤติ (Stress Scenario) ที่สร้างความแตกต่างระหว่างสัญญาที่ไม่มีความเป็นไปได้อย่างมีนัยสำคัญที่จะกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระ กับสัญญาที่สามารถทำกำไรได้ วิธีการจัดประเภทย่อยอาจจะแตกต่างกันไปตามทางเลือกในการใช้แบบจำลองการวัดมูลค่าต่าง ๆ การทดสอบสัญญาที่สร้างภาระจะถูกดำเนินการที่ชุดของสัญญาประกันภัย โดยใช้สมมติฐานที่สอดคล้องกับการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก (Initial Recognition)	<u>กลุ่มของสัญญา</u> ชุดของสัญญาจะได้รับการวิเคราะห์แยกตามประเภทย่อยตามผู้พิจารณาความเสี่ยงประกันภัย กรณธรรมที่ออกภายใต้ประเภทย่อยถือเป็นกรณธรรมแบบเดียวกัน เนื่องจากใช้ข้อกำหนดและเงื่อนไขกรณธรรมแบบเดียวกัน ตัวอย่างในการจัดประเภทย่อยของสัญญาประกันภัยประเภทอัคคีภัยอาจเป็น การประกันอัคคีภัยสำหรับธุรกิจ (Commercial Fire) การประกันภัยสำหรับที่อยู่อาศัย (Householder) และการประกันภัยธุรกิจหยุดชะงัก (Business Interruption) ชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่ให้ความคุ้มครองตามสัดส่วนของการประกันอัคคีภัยอาจเป็น สัญญาประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน (Quota Share) สัญญาประกันภัยต่อแบบส่วนเกิน (Surplus) และสัญญาประกันภัยต่อเฉพาะราย (Facultative) การประเมินด้านคุณภาพตามข้อเท็จจริงและสถานการณ์ อาจถูกนำมาใช้กับสัญญาประกันภัยที่วัดมูลค่า ภายใต้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย ในการกำหนดประเภทย่อยของสัญญาที่สร้างภาระ ไม่มีข้อกำหนดในการวิเคราะห์แยกตามประเภทย่อยสำหรับกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มของสัญญาที่ถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีแบบจำลองการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM) ชุดของสัญญาที่ถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีแบบจำลองการวัดมูลค่าทั่วไปจะได้รับการวิเคราะห์แยกตามประเภทย่อย ตามผู้พิจารณาความเสี่ยงประกันภัย ซึ่งเป็นวิธีการเชิงปริมาณ เช่นเดียวกับการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
5.) การแยกแสดงค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงิน (RA)	กิจการสามารถเลือกที่จะแสดงรายการการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยง ดังนี้ • แสดงการเปลี่ยนแปลงค่าปรับปรุงความเสี่ยงทั้งหมดในผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย หรือ • แยกแสดงการเปลี่ยนแปลงค่าปรับปรุงความเสี่ยงระหว่างผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย การเลือกวิธีการแสดงการเปลี่ยนแปลงตามที่กล่าวไว้ข้างต้นควรถูกพิจารณาพร้อมกับวิธีมูลค่าความเสี่ยง (Value at Risk: VaR) และวิธีมูลค่าความเสี่ยงส่วนหาง (Tail Value at Risk: TVaR) ที่ใช้ในการคำนวณค่าปรับปรุงความเสี่ยง	สำหรับผู้จัดทำงบการเงินที่เลือกที่จะไม่แยกแสดงการเปลี่ยนแปลงค่าปรับปรุงความเสี่ยงระหว่างผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทั้งหมดจะถูกแสดงอยู่ในผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย เนื่องจากค่าปรับปรุงความเสี่ยงถูกประมาณการโดยใช้วิธีค่าเผื่อความผันผวน (Provision for Adverse Deviation: PAD) เหตุผลสำหรับการเลือกนโยบายการบัญชีนี้คือเพื่อให้กิจการใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยได้อย่างไม่ซับซ้อน และยังคงสอดคล้องกับรายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง
6.) การแสดงรายการสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held)	กิจการสามารถแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เป็นจำนวนเงินสุทธิ หรือแยกแสดงระหว่างรายได้กับค่าใช้จ่าย ถึงแม้ว่าผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะไม่แสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบแยกต่างหากในงบแสดงผลประกอบการทางการเงิน ผู้จัดทำงบการเงินยังคงต้องเปิดเผยรายได้และค่าใช้จ่ายแยกจากกันในการเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงิน	ไม่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อผลลัพธ์ทางการเงิน ในกรณีที่กิจการแยกแสดงรายได้และค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อ ผลรวมของทั้งสองจำนวนคือจำนวนสุทธิ ซึ่งจะเท่ากับการแสดงเป็นจำนวนสุทธิเดียว ผลกระทบจะเกี่ยวกับความละเอียดในการนำเสนอผลลัพธ์ทางการเงิน และอาจส่งผลกระทบต่อความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงาน ในการตรวจสอบบัญชี ผู้จัดทำงบการเงินควรจัดเก็บข้อมูลให้ละเอียดที่สุดเพื่อวัตถุประสงค์ในการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงิน

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
7.) การแสดงรายการรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย (Insurance Finance Income or Expenses: IFIE)	ภายใต้การคำนวณกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (Fulfilment Cash Flow) รายได้และค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย (IFIE) ประกอบด้วยการเปลี่ยนแปลงมูลค่าตามบัญชีของกลุ่มสัญญาประกันภัยซึ่งเกิดจาก • ผลกระทบของมูลค่าเงินตามเวลาและการเปลี่ยนแปลงมูลค่าเงินตามเวลา และ • ผลกระทบของความเสียหายทางการเงินและการเปลี่ยนแปลงของความเสียหายทางการเงิน ผู้จัดทำงบการเงินมีทางเลือกนโยบายการบัญชีระหว่างการแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยสำหรับงวดในงบกำไรขาดทุน หรือการแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยสำหรับงวดระหว่างงบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ ซึ่งเรียกว่า ทางเลือกงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (OCI Option)	การเลือกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยอยู่ในกำไรหรือขาดทุนเพียงอย่างเดียว จะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความไม่สอดคล้องกันทางบัญชีกับรายได้ทางการเงินจากสินทรัพย์ที่วัดด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน (FVTPL) เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรมดังกล่าวจะถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุน อย่างไรก็ตามภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 ในบางสถานการณ์สินทรัพย์ทางการเงินสามารถวัดมูลค่าได้ด้วยราคาทุนตัดจำหน่ายหรือมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (FVOCI) หากสินทรัพย์ทางการเงินถูกวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น การเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมจะถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความไม่สอดคล้องกันทางบัญชี หากกิจการเลือกที่จะแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยในงบกำไรขาดทุนเพียงอย่างเดียว ดังนั้นกิจการจึงมีตัวเลือกในการแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่สอดคล้องกันทางบัญชีที่อาจเกิดขึ้น ผู้จัดทำงบการเงินที่ไม่ต้องการความผันผวนในงบกำไรขาดทุนที่เกิดขึ้นระหว่างหนี้สินตามสัญญาประกันภัย กับสินทรัพย์ที่รองรับหนี้สินตามสัญญาประกันภัยมีแนวโน้มที่จะพิจารณาเลือกใช้ทางเลือกงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
7.) การแสดงรายการรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย (Insurance Finance Income or Expenses) (ต่อ)	หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยในงบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น จำนวนเงินที่อยู่ในงบกำไรขาดทุนจะถูกกำหนดโดยการปันส่วนรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของกลุ่มของสัญญาประกันภัยอย่างเป็นระบบ ในขณะที่จำนวนเงินที่แสดงอยู่ในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น คือผลต่างระหว่างรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยทั้งหมด กับจำนวนเงินที่อยู่ในงบกำไรขาดทุน หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะใช้ทางเลือกลงกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น สำหรับทุกพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัย ตัวอย่างเช่นนโยบายจะส่งผลให้นโยบายการบัญชีดังกล่าวจะถูกนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอกับพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัย และพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ การเปลี่ยนแปลงทางเลือกนโยบายการบัญชีในอนาคต จะเป็นไปตามขั้นตอนในมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8	เพื่อให้มีการแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ระหว่างงบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น หรือกิจการอาจพิจารณาไม่เลือกที่จะกำหนดสินทรัพย์ทางการเงินประเภทตราสารหนี้ภายใต้การจัดประเภทสินทรัพย์ที่ถูกวัดด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 การเลือกใช้ทางเลือกลงกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น จะไม่ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงในจำนวนเงินของรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย แต่เป็นเพียงการระบุจำนวนเงินรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยทั้งหมดว่าจำนวนเงินดังกล่าวมีการปันส่วนระหว่างงบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นอย่างไร โดยทั่วไปผู้จัดทำงบการเงินต้องการที่จะปรับการปฏิบัติทางบัญชีเกี่ยวกับสินทรัพย์และหนี้สินสินทรัพย์ที่ถูกจัดประเภทเป็นสินทรัพย์ที่ถูกวัดมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน (FVTPL) จะสอดคล้องกับการไม่เลือกใช้ทางเลือกลงกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นกับพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้ทางเลือกลงกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น ในกรณีที่สินทรัพย์ถูกจัดประเภทเป็นสินทรัพย์ที่ถูกวัดมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (FVOCI) หรือราคาทุนตัดจำหน่าย อาจทำให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีขึ้นและลดความไม่สอดคล้องกันทางบัญชีและความผันผวนในงบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
8.) วิธีการปฏิบัติของ ประมาณการทางบัญชี สำหรับการเงิน ระหว่างกาล	หากผู้รับประกันภัยได้จัดทำงบการเงินระหว่าง กาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 หากผู้รับประกันภัยนำมาตรฐานการ รายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 มาถือปฏิบัติใน งวดถัดไป ผู้รับประกันภัยจะมีทางเลือกนโยบาย การบัญชีที่จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยนแปลง วิธีการปฏิบัติของประมาณการทางบัญชีที่จัดทำ ขึ้นในงบการเงินระหว่างกาลก่อนหน้า วิธีการดัง กล่าวคือทางเลือกนโยบายการบัญชีที่ได้รับ อนุญาตโดยเฉพาะภายใต้มาตรฐานการรายงาน ทางการเงิน ฉบับที่ 17 โดยไม่ต้องคำนึงถึง ข้อกำหนดทั่วไปของมาตรฐานการบัญชีระหว่าง ประเทศ ฉบับที่ 34 สำหรับการวัดมูลค่าแบบ ยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date: YTD) ผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ เปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติของประมาณการทาง บัญชีที่จัดทำขึ้นในงบการเงินระหว่างกาลก่อน หน้า ในกรณีที่นำมาตรฐานการรายงานทาง การเงิน ฉบับที่ 17 มาถือปฏิบัติในงวดถัดไป	เกณฑ์การวัดมูลค่าต้นทุนในอดีตจะส่งผล กระทบเพียงเล็กน้อยต่อแสดงผลการ ดำเนินงาน หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกใช้วิธีการ ปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) สำหรับสัญญา ประกันภัย และสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ทั้งหมด เว้นแต่กรณีในกลุ่มของสัญญาประกันภัย เป็นสัญญาที่สร้างภาระ การเลือกใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยเป็นวิธี ที่นิยมในการปรับให้สอดคล้องกับข้อกำหนด ทั่วไปตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 ในเรื่องการวัดมูลค่าแบบยอดสะสม ตั้งแต่ต้นปี และเป็นการลดความซับซ้อนในการ วัดมูลค่า ซึ่งหมายความว่าประมาณการทาง บัญชีสามารถเปลี่ยนแปลงได้สำหรับงบการเงิน ในแต่ละไตรมาส และคาดว่าจะไม่เกิดความไม่ แน่นอนในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากบริษัทประกัน วินาศภัยจะใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัยใน สถานการณ์ส่วนใหญ่

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
9.) วิธีปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลง	มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 จะถูกนำมาปฏิบัติย้อนหลัง ณ ช่วงการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงวิธีการปรับปรุงย้อนหลัง (Fully Retrospective Approach: FRA) และผู้จัดทำงบการเงินสามารถใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลังแบบดัดแปลง (Modified Retrospective Approach: MRA) ในกรณีที่ไม่สามารถใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลังได้ กิจการสามารถใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลังแบบดัดแปลงหรือวิธีมูลค่ายุติธรรม (Fair Value Approach: FVA) ในกรณีที่ไม่สามารถวัดมูลค่าจำนวนเงินที่จำเป็นบางส่วนภายใต้วิธีการปรับปรุงย้อนหลัง เช่น ประมาณการกระแสเงินสดตั้งแต่วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก	เกณฑ์ในการวัดมูลค่าต้นทุนในอดีตจะต้องมีการบันทึกธุรกรรมที่ครบถ้วนเกี่ยวกับเบี้ยประกันภัยและค่าบำเหน็จ หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) กับสัญญาประกันภัย และสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ทั้งหมด วัตถุประสงค์ของวิธีการปรับปรุงย้อนหลังแบบดัดแปลงคือเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ใกล้เคียงกับวิธีการปรับปรุงย้อนหลังที่สุด โดยการใช้ข้อมูลที่มีอยู่ที่สมเหตุสมผลและสนับสนุนได้ โดยไม่ใช้ต้นทุนหรือความพยายามเกินควร ซึ่งหมายความว่ามีการดัดแปลงโดยเฉพาะที่กิจการสามารถนำมาปฏิบัติได้ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลที่สมเหตุสมผลและสนับสนุนได้ในการใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลัง ผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางการเงินจะขึ้นอยู่กับวิธีการดัดแปลงที่ถูกนำมาปฏิบัติโดยผู้จัดทำงบการเงิน

นโยบายการบัญชี	การเลือกนโยบายการบัญชี	เหตุผลและตัวอย่าง
10.) การผ่อนปรนสำหรับการถือปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลงสำหรับสัญญาประกันภัยที่ได้มา (ทางเลือกนโยบายการบัญชี – หนี้สินในการชำระค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น)	สัญญาประกันภัยอาจได้มาจากการรวมธุรกิจภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 หรือจากการโอนสัญญาประกันภัย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 มีการผ่อนปรนสำหรับการถือปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลงสำหรับสัญญาประกันภัยที่ได้มาในช่วงที่มีการชำระค่าสินไหมทดแทน หากผู้จัดทำงบการเงินได้สัญญาประกันภัยในช่วงที่มีการชำระค่าสินไหมทดแทน ไม่ว่าจะได้มาจากการรวมธุรกิจ หรือการโอนพอร์ตโฟลิโอ ก่อนวันที่มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 มีการเปลี่ยนแปลง (Transition Date) และเลือกที่จะใช้วิธีการปรับปรุงย้อนหลังแบบตัดแปลง (MRA) หรือวิธีมูลค่ายุติธรรม (FVA) จะส่งผลให้กิจการสามารถเลือกได้ว่าจะจัดประเภทค่าสินไหมทดแทนของสัญญาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในช่วงการชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นหนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (Liability for Remaining Coverage: LRC) หรือ หนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น (Liability for Incurred Claims: LIC) ได้ หลังจากวันที่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้จัดทำงบการเงินต้องรับรู้หนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นของสัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 เป็นหนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่	บางกิจการอาจไม่มีข้อมูลที่สมเหตุสมผลและสนับสนุนได้ในการนำวิธีการปรับปรุงย้อนหลัง (FRA) มาถือปฏิบัติ รวมถึงอาจไม่มีข้อมูลสำหรับการคำนวณหนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่สำหรับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นในช่วงการชำระค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 จึงมีการผ่อนปรนสำหรับการถือปฏิบัติในช่วงการเปลี่ยนแปลงสำหรับกิจการที่ประสบปัญหาด้านข้อมูลดังกล่าว หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะจัดประเภทค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นในช่วงการชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นหนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น (LIC) วิธีการปฏิบัตินี้จะส่งผลให้ไม่มีการรับรู้หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (LRC) แต่ถ้าผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะจัดประเภทค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นในช่วงการชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นหนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่ จะส่งผลให้เกิดกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา (Contractual Service Margin: CSM)

2. ตัวอย่างสำหรับแนวทางในการปฏิบัติ

กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 มาถือปฏิบัติร่วมกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการแสดงรายการในงบการเงินดังต่อไปนี้

1. งบแสดงฐานะทางการเงิน
2. งบกำไรขาดทุน
3. งบกำไรขาดทุน และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น
4. งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น และ
5. งบกระแสเงินสด

มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1 เรื่อง การนำเสนองบการเงิน มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยนโยบายการบัญชี ซึ่งผู้จัดทำงบการเงินจะต้องเปิดเผยเรื่องดังต่อไปนี้

- ก. ดุลยพินิจ ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1 ย่อหน้าที่ 122
- ข. นโยบายการบัญชีที่ช่วยในเรื่องความเข้าใจของผู้ใช้งบการเงิน ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1 ย่อหน้าที่ 119
- ค. นโยบายการบัญชีที่สำคัญและคำอธิบายข้อมูลอื่น ๆ ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1 ย่อหน้าที่ 10 และ 117

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับข้อกำหนดในการเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 จึงมีข้อกำหนดแบบเฉพาะเจาะจงในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

1. จำนวนเงินที่ถูกรับรู้ในงบการเงิน
2. ดุลยพินิจที่สำคัญเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 และ
3. ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงจากสัญญาประกันภัย

เอกสารแนบท้าย “Guide for Annual Financial Statements” ที่อยู่ในภาคผนวกถูกจัดทำขึ้นโดยเฉพาะสำหรับอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทย

ข้อจำกัดความรับผิดชอบ

อ้างอิงจากมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัย ย่อหน้าที่ 94 ซึ่งกิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมหากการเปิดเผยในเอกสารแนบท้ายดังกล่าวไม่เพียงพอต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ในการเปิดเผยข้อมูลตามย่อหน้าที่ 93 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

3. คำถามที่พบบ่อย

คำถามที่ 1: ตัวเลือกใดต่อไปนี้อาจต้องเกี่ยวกับทางเลือกนโยบายการบัญชีตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)

ตัวเลือก ก: ผู้จัดการทางการเงินสามารถเลือกที่จะทยอยรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย (IACF) เป็นค่าใช้จ่ายตลอดช่วงระยะเวลา หรือรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันทีเมื่อมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นสำหรับทุกกลุ่มของสัญญาที่วัดมูลค่าด้วยวิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)

ตัวเลือก ข: หากผู้จัดการทางการเงินเลือกที่จะใช้วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) และเลือกที่จะไม่คิดลดหนี้สินกระแสเงินสดที่เกิดจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ไม่มีองค์ประกอบเกี่ยวกับการจัดหาเงินที่มีนัยสำคัญ จะส่งผลให้การเปลี่ยนแปลงในผลกระทบทั้งหมดที่เกิดจากมูลค่าเงินตามเวลาและความเสี่ยงทางการเงินไม่ได้ถูกรวมและไม่ได้ถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ซึ่งการเลือกที่จะไม่คิดลดดังกล่าวอาจทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันทางบัญชี ☒

ตัวเลือก ค: หากผู้จัดการทางการเงินเลือกที่จะแยกแสดงค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (RA) ระหว่างผลลัพธ์จากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย จะทำให้ผลกระทบจากมูลค่าเงินตามเวลาและการเปลี่ยนแปลงมูลค่าเงินตามเวลาที่ส่งผลกระทบต่อค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินถูกแสดงไว้ในรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย และจำนวนเงินรายได้จากการให้บริการประกันภัยจะเท่ากับผลต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินทั้งหมดกับการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกแสดงไว้ในรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ☒

ตัวเลือก ง: ผู้จัดการทางการเงินมีทางเลือกนโยบายการบัญชีระหว่างการแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยไว้ในงบกำไรขาดทุน หรือการแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ระหว่างงบกำไรขาดทุนและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น ทางเลือกนโยบายการบัญชีนี้สามารถนำไปปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในระดับกลุ่มของสัญญา

คำอธิบาย

ตัวเลือกที่ถูกต้อง

ตัวเลือก ข: ความไม่สอดคล้องทางบัญชีอาจลดลงได้หากผู้จัดการทางการเงินใช้วิธีราคาทุนตัดจำหน่ายสำหรับสินทรัพย์การลงทุน หรือการเก็บเงินสดหรือรายการเทียบเท่าเงินสดที่เพียงพอต่อการให้บริการกับลูกค้า ซึ่งวิธีดังกล่าวอาจเกิดขึ้นยากในทางปฏิบัติ

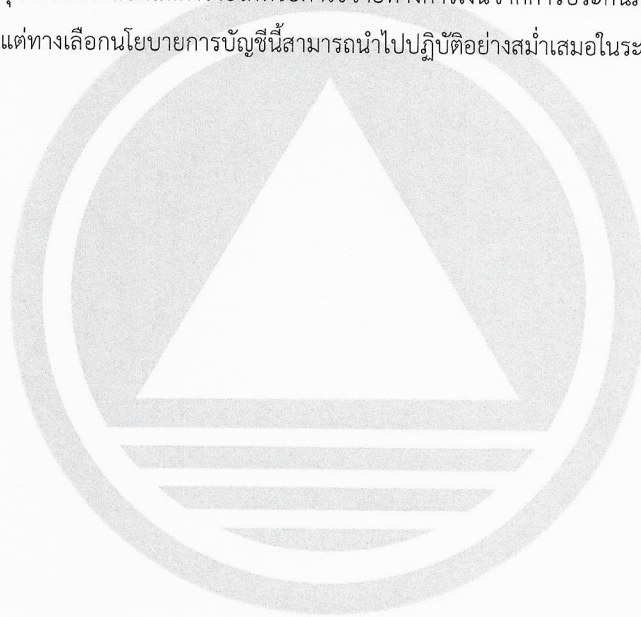
ตัวเลือก ค: หากผู้จัดการทางการเงินเลือกที่จะแยกแสดงค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (RA) จะทำให้ผลกระทบจากมูลค่าเงินตามเวลาและการเปลี่ยนแปลงมูลค่าเงินตามเวลาที่ส่งผลกระทบต่อค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินถูกแสดงไว้ในรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย และจำนวนเงินรายได้จากการให้บริการประกันภัยจะเท่ากับผลต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทาง

การเงินทั้งหมดกับการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกแสดงไว้ในรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย

ตัวเลือกที่ผิด

ตัวเลือก ก: เป็นเรื่องจริงที่ผู้จัดทำงบการเงินสามารถเลือกที่จะทยอยรับรู้กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย (IACF) เป็นค่าใช้จ่ายตลอดช่วงระยะเวลา หรือรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันทีเมื่อมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น แต่ไม่สามารถนำวิธีการดังกล่าวมาถือปฏิบัติได้กับทุกกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) ทางเลือกนโยบายการบัญชีคือการนำวิธีการรับรู้ค่าใช้จ่ายของกระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย ทั้ง 2 วิธีดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละสัญญาในกลุ่มไม่เกิน 1 ปี

ตัวเลือก ง: เป็นเรื่องจริงที่ผู้จัดทำงบการเงินมีทางเลือกนโยบายการบัญชีระหว่างการแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยไว้ในงบกำไรขาดทุน หรือการแยกแสดงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยระหว่างงบกำไรขาดทุนและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น แต่ทางเลือกนโยบายการบัญชีนี้สามารถนำไปปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในระดับพอร์ตโฟลิโอ ไม่ใช่ในระดับกลุ่มของสัญญา

คำถามที่ 2: หากกิจการเลือกที่จะใช้นโยบายการบัญชีในการแยกแสดงการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสามารถถูกแสดงไว้ในรายการใดบ้างในงบกำไรขาดทุน (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)

ตัวเลือก ก) แสดงไว้ในรายการรายได้การประกันภัย ☒

ตัวเลือก ข) แสดงไว้ในรายการค่าใช้จ่ายจากการบริการประกันภัย

ตัวเลือก ค) แสดงไว้ในรายการรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ☒

ตัวเลือก ง) แสดงไว้ในรายการผลลัพธ์จากการลงทุนสุทธิ ☒

คำอธิบาย

ตัวเลือกที่ถูกต้อง

ตัวเลือก ก: หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะแยกแสดงการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน จำนวนเงินการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะถูกแสดงไว้ในรายได้การประกันภัย ซึ่งอยู่ภายใต้ผลลัพธ์จากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B121(a)(ii) แต่หากกิจการเลือกที่จะไม่แยก จะส่งผลให้การเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินทั้งหมดถูกแสดงภายใต้รายได้การประกันภัย ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ 81

ตัวเลือก ค: หากผู้จัดทำงบการเงินเลือกที่จะแยกแสดงการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน จำนวนเงินการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะถูกแสดงไว้ในรายได้การประกันภัย ซึ่งอยู่ภายใต้ผลลัพธ์จากการให้บริการประกันภัย และรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B121(a)(ii)

ตัวเลือก ง: ผลลัพธ์จากการลงทุนหมายถึงรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัยด้วย ดังนั้นการแยกแสดงการเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินจะถูกสะท้อนไว้ในผลลัพธ์จากการลงทุนที่อยู่ภายใต้รายการรายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ 81

ตัวเลือกที่ผิด

ตัวเลือก ข: การเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินจะถูกรวมไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายได้การประกันภัย เพื่อให้สะท้อนถึงการโอนบริการที่สัญญาว่าจะให้ในจำนวนเงินที่สะท้อนถึงสิ่งตอบแทนที่กิจการคาดว่าจะได้รับเพื่อแลกเปลี่ยนกับบริการเหล่านั้น มาตรฐานระบุว่า การเปลี่ยนแปลงในค่าปรับปรุงความเสี่ยงรวมอยู่ในการพิจารณาทั้งหมดนี้ ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B121(a)(ii)

คำถามที่ 3: หากกิจการ ก และ ข เป็นบริษัทย่อยของกิจการ ค และกิจการทั้ง 3 ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 โดย

- กิจการ ก – ไม่ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาล ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34
- กิจการ ข – ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลรายครึ่งปี ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34
- กิจการ ค – ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลรายไตรมาส ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34

แนวทางการรายงานทางการเงินในระดับบริษัทย่อยแบบใดต่อไปนีที่กิจการ ข สามารถนำมาปฏิบัติได้

ตัวเลือก ก) แบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) เท่านั้น

ตัวเลือก ข) แบบรายครึ่งปี (Half-Yearly Period-to-Period) เท่านั้น

ตัวเลือก ค) แบบรายไตรมาส (Quarterly Period-to-Period) เท่านั้น

ตัวเลือก ง) แบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) หรือแบบตามรอบระยะเวลา (Period-to-Period) อย่างใดอย่างหนึ่ง ☒

คำอธิบาย

ตัวเลือกที่ถูกต้อง

ตัวเลือก ง: เนื่องจากกิจการ ข ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 จึงทำให้กิจการสามารถใช้แนวทางการรายงานทางการเงินแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) หรือแบบตามรอบระยะเวลา (Period-to-Period) ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B137

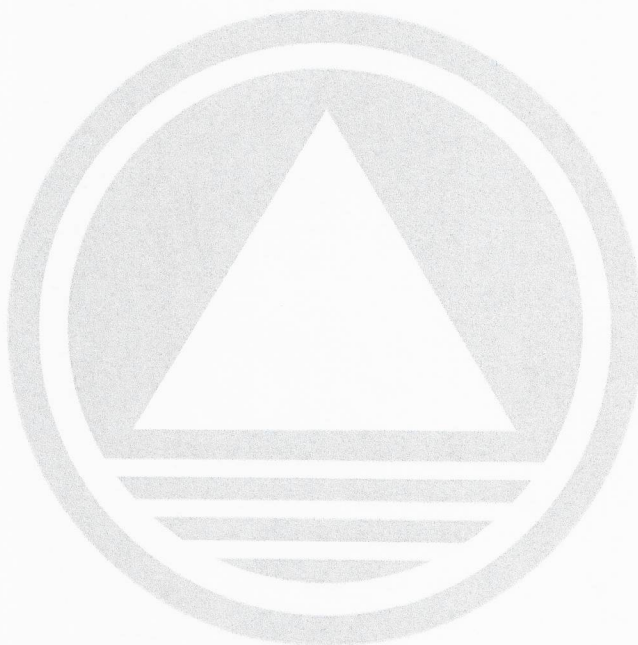
ตัวเลือกที่ผิด

ตัวเลือก ก: เนื่องจากกิจการ ข ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 จึงทำให้กิจการสามารถใช้แนวทางการรายงานทางการเงินแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) หรือแบบตามรอบระยะเวลา (Period-to-Period) ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B137 แต่ไม่ใช่ข้อบังคับให้เลือกใช้วิธีการรายงานทางการเงินแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีได้ แม้ว่ากิจการ ข สามารถเลือกที่จะใช้วิธีดังกล่าวได้ก็ตาม

ตัวเลือก ข: เนื่องจากกิจการ ข ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 แบบรายไตรมาส ทำให้กิจการสามารถใช้แนวทางการรายงานทางการเงินแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) หรือแบบตามรอบระยะเวลา (Period-to-Period) ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B137 ซึ่งไม่ได้จำกัดเพียงแค่การรายงานทางการเงินแบบตามรอบระยะเวลาเท่านั้น

ตัวเลือก ค: เนื่องจากกิจการ ข ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 เป็นรายครึ่งปี ทำให้กิจการสามารถใช้แนวทางการรายงานทางการเงินแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี (Year-to-Date) หรือแบบตามรอบระยะเวลา (Period-to-Period) ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้าที่ B137 ซึ่งไม่ได้จำกัดเพียงแค่การรายงานทางการเงินแบบตามรอบระยะเวลาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หากกิจการเลือกที่จะใช้วิธีการรายงานทางการเงินแบบตามรอบ

ระยะเวลาแทนแบบยอดสะสมตั้งแต่ต้นปี แนวทางการรายงานจะขึ้นอยู่กับความถี่ของงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 ซึ่งความถี่ในการจัดทำรายงานทางการเงินของบริษัทใหญ่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินในระดับบริษัทย่อย อย่างไรก็ตาม เพื่อให้บรรลุลักษณะที่พึงประสงค์เกี่ยวกับงบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 ของบริษัทใหญ่ กิจการ ข จะต้องนำเสนอรายงานทางการเงินแบบตามรอบระยะเวลารายไตรมาสให้กับบริษัทใหญ่ เพื่อให้บรรลุลักษณะที่พึงประสงค์ในการจัดทำงบการเงินรวม

4. ภาคผนวก

ชื่อหัวข้อบน IFRS 17	ย่อหน้าที่อ้างอิงใน IFRS 17
Policy choice by contract/group	7(e), 8, 53, 59, 69, B6, B72, C4-C5, C5B, C22A, C24A, C24B
Policy choice by portfolio	8A, 88 - 91, 116, 118, B129-B136, C18(b), C19(b), C24, C24(b), C24(c)
Policy choice by preparer	B137, C14A, C19A

5. ภาคผนวกเพิ่มเติม

รายการที่	เอกสารแนบ	แหล่งที่มา
1	 IFRS 17 Guide for Annual Financial State	ABS

6. อภิธานศัพท์

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
IFRS17	มาตรฐานการรายงานทางเงิน ฉบับที่ 17
Cohort	กลุ่มประชากรตามรุ่น
Fair Value Approach (FVA)	วิธีมูลค่ายุติธรรม
Fulfilment Cash Flows (FCF)	กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา
Full Retrospective Approach (FRA)	วิธีการปรับปรุงย้อนหลัง
General Measurement Model (GMM)	วิธีการวัดมูลค่าทั่วไป
IAS 1	มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1
IAS 8	มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 8
Initial Recognition	การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก
Insurance Acquisition Cash Flows (IACF)	กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย
Insurance Finance Income or Expenses	รายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย
Insurance Service Results	ผลประกอบการจากการให้บริการประกันภัย
Liability for Incurred Claims (LIC)	หนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นแล้ว
Liability for Remaining Coverage (LRC)	หนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่
Modified Retrospective Approach (MRA)	วิธีการปรับปรุงย้อนหลังแบบดัดแปลง
Onerous Contract Test	การทดสอบสัญญาที่สร้างภาระ
Onerous Group	กลุ่มสัญญาที่สร้างภาระ
Premium Allocation Approach (PAA)	วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย
Profitability Buckets	กลุ่มความสามารถในการทำกำไร
Provision for Adverse Deviation (PAD)	ค่าเผื่อความผันผวน
Reinsurance Contract Held	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
Risk Adjustment for Non-Financial Risk (RA)	ค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน
Risk Based Capital Report	รายงานการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง
Stress Scenario	สถานการณ์วิกฤติ
Tail Value at Risk (TVaR)	วิธีมูลค่าความเสี่ยงส่วนหาง
Transition	การถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง
Value at Risk (VaR)	วิธีมูลค่าความเสี่ยง